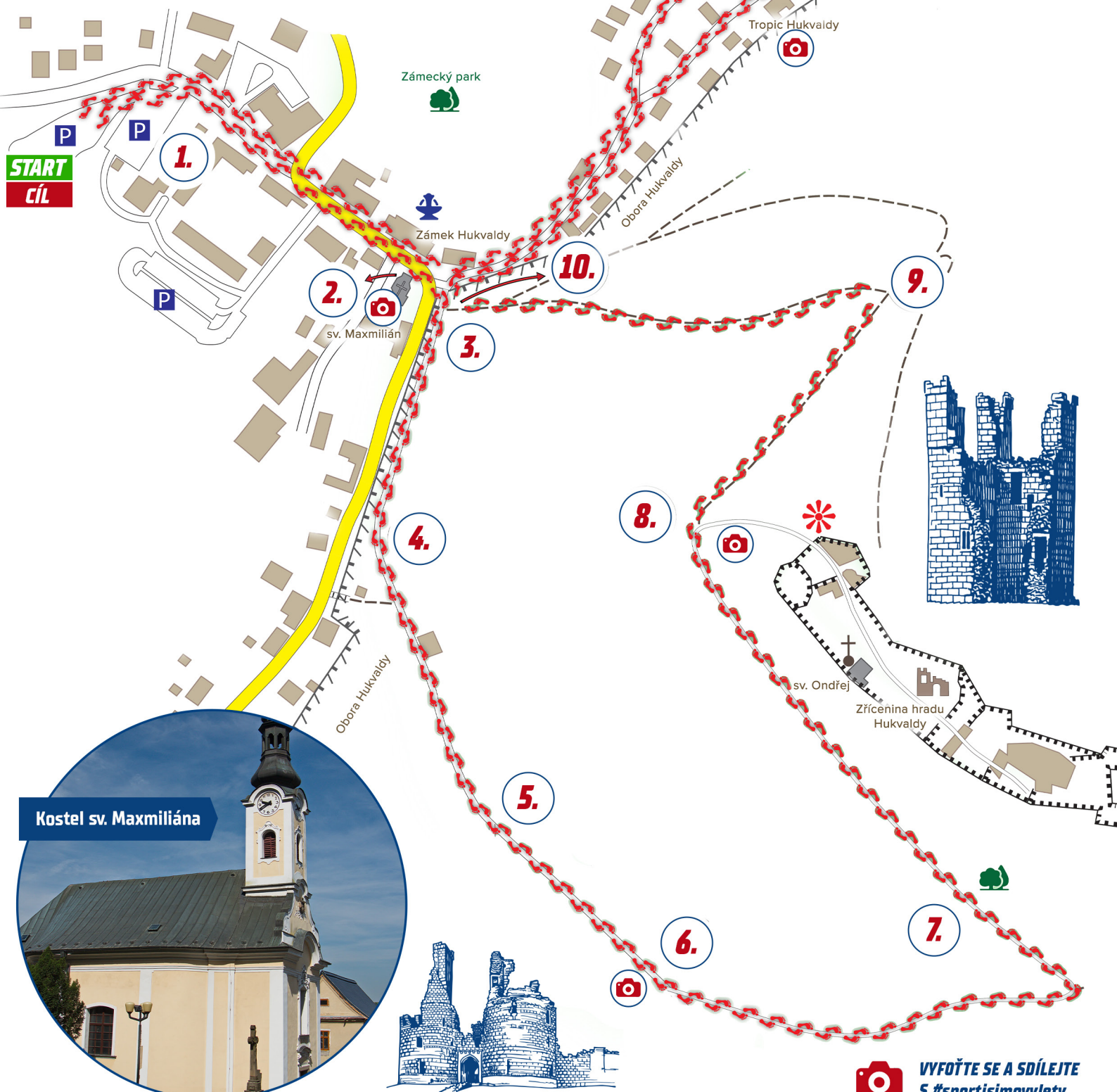


ZA ZAKOPANÝMI POKLADY NA HRAD HUKVALDY



Zřícenina hradu Hukvaldy



Kostel sv. Maxmiliána



VYFOTĚTE SE A SDÍLEJTE
S [#sportisimovylety](#)



ZA ZAKOPANÝMI POKLADY NA HRAD HUKVALDY



Kostel sv. Maxmiliána

1.

2.

3.

4.

5.

6.

7.

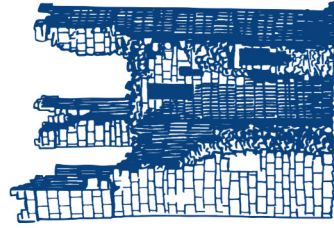
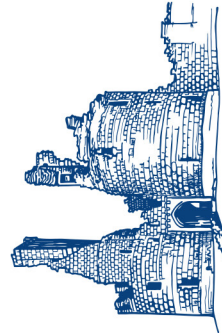
8.

9.

10.



Zřícenina hradu Hukvaldy



Za zakopanými poklady na hrad Hukvaldy

Praktické informace:



Délka trasy:

4 km



Obtížnost:

Velmi lehká trasa, kterou uťapkají i tříleté děti. Výlet je možné jet s kočárkem, na kole i se psy. K hradu je to mírným kopečkem kousek.



Vzdálenost od Prahy a jak se tam dostat:

Hukvaldy se nacházejí v Moravskoslezském kraji na východě České republiky, přibližně 14 km od Frýdku-Místku a 9 km od Příbora. Z Prahy je to 360 km. Ujedete je za tři a půl hodiny. Jedete na Brno–Olomouc–Nový Jičín–Příbor–Hukvaldy.

Parkování:

V obci Hukvaldy je hned několik parkovišť. Parkovné je 50 Kč na celý den a na parkovišti, které vám bude při příjezdu od Příbora nejbližší, jsou i nové toalety. Do Hukvald se můžete dostat autobusovou dopravou z Ostravy, Frýdku-Místku, Kopřivnice nebo Frenštátu pod Radhoštěm. Autobusové spojení najdete na těchto stránkách: www.jizdnirady.cz, www.idos.cz.

V letních dnech můžete využít řadu turistických a cyklistických stezek. Více informací získáte v Informačním centru Hukvaldy.

V pracovních dnech je otevřené od 9 do 16 hod. (od dubna do října od 9 do 17 hod.).
telefon: +420 558 699 221, e-mail: infocentrum@ihukvaldy.cz

Hrad Hukvaldy (podrobnější informace na <https://www.ic-hukvaldy.cz/>)

Cena vstupenky:

dospělí: 90 Kč

studenti, důchodci a mládež od 4 do 14 let: 50 Kč

rodinné vstupné (2 dospělí, 2 děti, 1 pes): 230 Kč

psi (zásadně a pouze jen na vodítku): 10 Kč

Otevírací doba:

duben a říjen (denně mimo pondělí): 9–16 hod.

červen až srpen (denně mimo pondělí): 9–18 hod.

září a květen (denně mimo pondělí): 9–17 hod.

Tropic Hukvaldy

Vstupné: děti (2–15 let) 50 Kč, dospělí 100 Kč

Rodný dům Leoše Janáčka

Cena vstupenky:

dospělí: 70 Kč

studenti, důchodci a mládež od 6 let: 40 Kč

rodinné vstupné: 150 Kč

Otvírací doba:

duben a říjen (denně mimo pondělí): 10.00–16.30

červen až srpen (denně mimo pondělí): 10.00–18.00

září a květen (denně mimo pondělí): 10.00–17.00

WC: Na parkovišti i na hradě jsou čisté a pěkné toalety.

Trasu testovali

Dvojčata **Viktorie** a **František** (ve věku 6 let), **Alžběta** (ve věku 4 roky)

Postřehy dětí:

Viki: „Pošeptala jsem tajné přání do dutého stromu a sáhla lišce na ocas. Teď už toho koníčka k Vánocům určitě dostanu!“

Fanda: „Na hradě jsem si vybral komnatu, kde bych chtěl spát. Taky se mi strašně líbil výšlap do věže.“

Běta (ta nejrozmazlenější a nejzlobivější – pozn. její maminky): „Mě bolely nohy. Nejlepší na celém výletu byla zmrzlina.“

Legenda pro rodiče a popis trasy:

Milí cestovatelé,

zveme vás na jeden z největších českých hradů: tajemné Hukvaldy nedaleko města Příbor. Po hradbách zde chodí duch zalděného preclíkáře, poklady ve sklepení střeží nenasycný čert a pohled na Beskydy je z hradní věže doslova božský. Nelze se tedy divit, že právě tady vymýšlel nápěvy svých nejnámějších skladeb zdejší rodák Leoš Janáček. Cesta oborou mezi pasoucími se daňky a muflony není náročná a výlet i hádanky jsou už pro tříleté děti. Starší se pro změnu dozví něco o historii, studnách a také právě o Janáčkově. Do jeho rodného domu vás rovněž pozveme, ale k vyluštění tajenky k němu nemusíte. Pokud berete pejsky, žádný problém. Jen je budete muset v oboře i na hradě mít na vodítku.

Dopis dětem:

Ahoj kluci a holky,

dnešní cesta za hádankou povede překrásným parkem na nádherný hrad Hukvaldy v Moravskoslezském kraji. Uvidíte stáda daňků, muflonů a navštívíte rodný domek Leoše Janáčka, jednoho z našich nejvýznamnějších hudebních skladatelů. Čím se proslavil? To se dozvíte za chvíli.

Stejně jako u našich ostatních výletů jste také k dnešnímu dostali originální mapu s vyznačenou trasou. Pokud půjdete správnou cestou, budete se pozorně rozhlížet, číst texty a poslouchat, co říkají rodiče, jistě splníte všechny úkoly. Umíte-li už psát, doplňte podle uhodnutých slov tajenku a pečlivě ji uschovejte.

Pokud nám napíšete její řešení na e-mail soutez@sportisimo.cz, na konci každého měsíce vylosujeme jednoho z vás. Šťastlivce, který dostane sportovní dárek. Další cesta, jak dárek získat, je poslat foto! Pokud se vyfotografujete na námi určených místech, tzv. pointview – v mapě jsou označeny foťáčky –, snímek nasdílejte na Instagramu pod #sportisimovylety a budete mít kapku štěstí, dárek je váš.

Na výlet se soutěží je třeba vyrazit do konce března 2022. Tak dlouho obě soutěže poběží.

Hurá do výletování a luštění!

Výlet začíná na parkovišti v centru obce Hukvaldy. Jinde nezaparkujete. Nemá cenu se o to pokoušet, všude jsou zákazy stání. Parkovné není vysoké a je to odsud na hrad krásnou procházkou jenom kousek.

Vyrážíme po pravé straně silnice vzhůru ke kostelu sv. Maxmiliána. Poznáte stromy, které lemují cestu?

Vidíte „hrníčkový“ plot? Tady by se líbilo nějakému hasstrmánkovi. To by bylo „domečků“ pro dušičky!

Zkuste najít velkou sochu. Kdo si myslíte, že to je? Nikdo se nebude smát jeho účesu!

Tento pán je hudební skladatel Leoš Janáček. Dnes si o něm budeme hodně vyprávět. Poznáte, z kterého materiálu je socha vyrobena?

Popojdeme o pár metrů dále. Vidíte krásné keramické zátiší s lenochem vedle domu U námořníka? Jaký znak má dům v názvu? Jak se říká „volantům“ lodí?



1. Jak se jmenuje střecha lodi, po které námořníci chodí?

Kdo je z vás je největší lenoch? Králem loudálků našeho výletu byla před lety, když na Hukvaldy šla naše čtyřletá Alžbětka. Co ta se cestou nazlobila! Až zmrzlina na hradě pomohla! Letošní testovací tým byl mnohem statečnější!

Míjíme sochu sv. Floriána. Pochází z doby výstavby hukvaldského podzámčí. Kdysi stála u budovy panského dvora, nyní je před samoobsluhou. Hned vedle prodávají náramně lahodné koláče!

Teď vlevo hled!

Hukvaldy jsou známé hlavně hradem. Že se zde nachází i zámek, tolik známé není. Byl postaven v roce 1855 jako lovecký letohrádek. Uvidíte ho naproti kostelu. Zámek, který je v majetku ostravsko-opavského biskupství, je krásně opravený, avšak v současné době veřejnosti nepřístupný. Podepsalo se na něm socialistické hospodaření. Od roku 1948 sloužil jako škola.

Prohlídka zámeckého parku, který byl založen v roce 1855, je také moc hezká. Uvidíme ho cestou k Janáčkovu domu. Rostou v něm červený buk, tis, jinan dvoulaločný, stříbrné smrky, borovice, javory a v podrostu ve velkém množství česnek medvědí. Medvědi ho nehlídají, žádné strachy. Brum brum...

Přicházíme ke krásnému baroknímu kostelu sv. Maxmiliána, který byl postaven v letech 1759 až 1769. V chrámu hrával na varhany Leoš Janáček. Vyfoťte se zde, fotku nasdílejte na Instagramu pod **#sportisimovylety** a třeba něco vyhrajete

Před kostelem je fontánka, ze které „vylovíte“ druhé slovo do tajenky.



2. Jak se jmenuje hudební nástroj, který vykukuje z vody?

Je to strunný hudební nástroj, na který se hrálo ve starověku a později. Vzhledem je trochu podobný malé harfě. Poradíme, že slovo obsahuje písmena R a L. Takže si trošku potrénujte logopedii.

Pokud máte nějaké tajné přání, hodte do vody penízek. Vaše tužba se jistě vyplní. Nebo můžete počkat a přání zašeptat úplně zdarma do kmenu jednoho ze stromových velikanů v parku. Prý to rovněž funguje!

Najdete na krásně vyřezávaných dveřích kostela orla a lidskou tvář? Vidíte orlů více?

Máme tady nějakého Maxíka? Pokud ano, může vstoupit do parku jako první!

Ne krásnou barokní branou, ale tou kovanou nalevo.

Napravo také vidíte růžový dům. Právě zde - v budově bývalé školy - se Janáček narodil. V současné době se v budově nachází turistické informační centrum, Pamětní síň Leoše Janáčka, galerie a expozice Země hradů.

Pozor, pozor! Důležité hlášení! Pokračujte za branou po červené a žluté doprava rovně za nosem. (Jakoby trošku z kopce směrem k dančí oboře.)

Pod mříží hned za vstupem možná uvidíte peněženku a kolem ní několik rozsypaných padesátikorun. Chudák paní, které tady portmonka vypadla. Už své penízky nikdy nevytáhne.

Naše děti více zaujala točená zmrzlina. Vydržte, lumpíci! Na hradě mají lepší!

Za branou na naučné tabuli čeká další slovo do tajenky.



3. Jak se latinsky řekne muflon?

Odpověď najdete pod obrázkem dole.

Než se dostaneme k rohatým zvířátkům, řekneme si o vzniku názvu Hukvaldy. Podle lidových báchorek získal hrad jméno díky místním vílám, kterým se říkalo „hůkalky“. Spíše, než víly, to byly žínky či dryády. Nechme ale detaily vílozalcům. Přesná podoba hukvaldských lesních bytostí ostatně není známa. Ví se však, že vyluzovaly prapodivné zvuky. Jejich houkání a pokřikování děsilo noční chodce, kteří procházeli zdejšími lesy. Není známo, že by někoho utancovaly k smrti. Takže klídek, netřeba se bát, bez obav si můžeme cestou trochu „trsnout“.

Vidíte torza stromů kolem sebe? Lesníci je zde nechávají kvůli vzácným živočichům, kteří v nich bydlí. Znáte houby, co na nich rostou? Víte, jak se jmenují? Choroše!
Kolik komínů jste napočítali na domě vpravo?

Najděte nyní nalevo nedávno zasazenou Lípu republiky. Kolik je jí let? Na cedulce jsou vyryty lístečky lípy.



4. Kolik je lístečků? Uved'te jejich počet.

Vidíte stádo daňků? Ti se mají! Klidně si leží na louce a ničeho se nebojí! V dálce můžete zahlédnout i muflony.

Než si vyhlédnete nějaký pěkný vykotlaný strom, do jehož dutiny zašeptáte přání, řekneme si něco jak k oboře, tak k muflonům. Celý hradní vrch je totiž přírodní památkou. Jeho staré bučiny poskytují útočiště vzácným druhům rostlin a živočichů. V 16. století byla biskupem Vilémem Prusinovským v podhradí založena obora. Původně zde byli chováni pouze daňci. Nikoli pro krásu a z ekologických důvodů, ale zejména pro biskupské kuchyně v Olomouci a Kroměříži. Že je tam neposílali jako pomocné síly ani pro obveselení daňčím hopsáním, je jasné, že?

V polovině 18. století byla obora přemístěna na kopec pod hrad, kde se nachází dodnes. Od roku 1900 byl zahájen chov muflonů. Dnes zde žije asi 150 daňků a 150 muflonů.

Mufloní berani váží 50 kg. Na hlavě mají zatočené rohy, po „myslivecku“ toulce. Od paroží jelenů liší tím, že jsou duté, nevětvené a zvěř je neshazuje. Jsou produktem kůže jako srst či spárky, nemají charakter kosti. Pořádné rohy rostou pouze beranům, kteří je potřebují, aby uspěli v soubojích. Bývají dlouhé až 80 cm. Mufloní dámy jsou buď bezrohé, nebo mají jen malé růžky, dlouhé nejvýše 16 cm. Povrch toulců je pokryt vruby, podle nichž je možné určit věk zvířete. Funguje to podobně jako letokruhy u stromů. Je docela škoda, že my nic takového nemáme. Nikdo by nemohl lhát, že je mu víc či míň.

Od zvířátek ke knížkám. Vidíte krásnou dřevěnou knihobudku? A dřevěnou zvonkohru? Zkuste najít kmen přikrytý stříškou, na kterém je také kniha. Je dřevěná a o něco návštěvníky prosí.



5. Opište první slovo z knihy.

Na kterou světovou stranu se nyní musíme vydat? Do kopce na jih!
Další strom s velkodírou! Kdo najde kmen se dvěma červenými pruhy? Co je to za strom?
Přece náš národní! Kdo najde ve vykotlaném stromě dvě sovičky, jak se k sobě tisknou?
Jsou na levé straně.

Už vidíte pomník věnovaný hudebnímu skladateli Leoši Janáčkoví. Stojí na něm lištička. Proč? Dozvíte se později. Vyfoťte se zde a fotku nasdílejte, chcete-li...

Ocásek a čumáček má ošoupaný, doslova otlapkaný. Každý na ni sahá pro štěstí. Pozor, ať nezhuchnete jako náš malý Frantík. Svalil se z pomníku jako pytel. Naštěstí ku prospěchu svých vědomostí buchl rovnou k cedulce, na níž si přečetl, z kterého kraje byli myslivci a lesníci, co nechali pomník vybudovat. Dozvíte se to i vy.



6. Jak se jmenuje kraj?

Leoš Janáček, jedna z neoriginálnějších osobností české a světové hudební moderny, se narodil 3. července 1854. Nejprve studoval klášterní školu v Brně, kde se mu dostalo základního hudebního vzdělání. Poté odešel do Prahy, kde studoval na varhanické škole. Dalšího hudebního vzdělání se mu dostalo v Lipsku a Vídni. Velice brzy se oženil se svou šestnáctiletou žákyní Zdeňkou Schulzovou.

Za rok se jim narodila dcera Olga, později syn Vladimír. Oba však zemřeli. Syn se nedožil ani tří let, dcera zesnula v jedenadvaceti.

Na počátku skladatelské dráhy byl Janáček inspirován moravskými lidovými písněmi. Užíval nápěvů, studoval rytmiku a intonaci řeči a posléze vše originálně převáděl do své hudby. Po vzoru Dvořákových Slovanských tanců složil podobný komplet – inspirovaný lidovou hudbou rodného kraje – s názvem Lašské tance.

Víte, co je Lašsko? Etnografický region ve východní části českého Slezska a severovýchodním cípu Moravy. Rozprostírá se po obou březích řeky Ostravice, dále v povodí řek Odry, Lubiny, Ondřejnice, Jičinky a Sednice. Lašsko vyniká folklórem, především typickým tanečním stylem. Kde si myslíte, že jste právě teď? Právě v Lašsku!

Podle spisovatele Maxe Broda se o to, že se Janáček nemohl dlouho prosadit, „postaral“ profesor Zdeněk Nejedlý, muzikolog, který ho neměl rád. Když však byl po druhé světové válce vyzdvihován folklór, obrátil a začal Janáčka naopak horlivě vyzdvihovat. Mezi Leošova nejznámější díla patří hudba k Šárce, Její pastorkyni, Výletu pana Broučka, Příhodám lišky Bystroušky nebo Věci Makropulos.

Jeden z nejvýznamnějších světových skladatelů zemřel náhle v ostravské nemocnici 12. srpna 1928 na zápal plic. Nachladil se za svého prázdninového pobytu právě zde v Hukvaldech.

Rychle zabalit do teplého oblečení, ať nenastydnete jako Leoš!

Areál hukvaldského hradu s přílehlou oborou je od roku 1994 pravidelně na začátku léta dějištěm mezinárodního hudebního festivalu *Janáčkovy Hukvaldy*.

Procházíme krásnou alejí kaštanů. Naproti nim stojí ve stráni celé šiky buků. Jeden vedle druhého jako vojáci... Než se dostaneme k nejstarším stromům v parku, konečně si řekneme něco o hradu.

Pokud se chystáte na prohlídku, číst nemusíte. Vše vám řeknou. Pokud jen nakouknete na nádvoří, počtete si. *První zmínky o hukvaldském hradu pocházejí z roku 1285. Za zakladatele jsou považována německá hrabata z Hückeswagenu. Rytíř Arnold přišel do českých zemí na pozvání českého krále Přemysla Otakara I., aby zde zprostředkoval sňatek Přemyslovy dcery Anežky s anglickým králem Jindřichem III.*

K sňatku sice nedošlo, ovšem Arnold už v diplomatických službách českého panovníka zůstal a dostal od něj území na severovýchodě Moravy. Právě zde patrně až některý z Arnoldových potomků založil někdy po roce 1250 hrad Hukvaldy.

Kdo řekl Arnold Schwarzeneger? Tak ten to není!

Směřujeme do prudké zatáčky. Stojí v ní strom, v jehož kmeni je vrostlá tabulka s nápisem. Vidíte ji? A vidíte překrásné staré stromy, co mají kořeny jako chobotnice? Ty už tady stojí opravdu dlouho... Jen kdyby lidé přestali do jejich kůry rýt letopočty a monogramy!

V polovině 14. století hrad poprvé získali olomoučtí biskupové, kteří zde poté byli nejčastějšími vládci. V roce 1465 získal hrad český král Jiří z Poděbrad, který jej vzápětí prodal zpět olomouckému biskupství. Za vlády pánů z Boskovic došlo k mnoha významným stavebním úpravám. Stejně tomu bylo i po jejich smrti na počátku 16. století, kdy se Hukvaldy znovu a tentokrát definitivně vrátily olomouckému biskupství. Od té doby drželo biskupství Hukvaldy téměř nepřetržitě až do roku 1948, kdy byl hrad zestátněn. Hrad nebyl zřejmě nikdy dobyt. Vděčí za to vynikající strategické poloze i masivnímu opevnění. Strmý kopec pod hradem byl totiž z obranných důvodů původně nezalesněný, případní nepřátelé proto prakticky nechráněni a shora lehce zranitelní. Také proto Hukvaldy během třicetileté války odolaly útokům Valachů, Dánů a snad i Švédů. Dánská vojska hrad v roce 1626 údajně obléhala dokonce devět měsíců. Marně. Za třicetileté války Švédové podle lidové povídačky hrad dobyli. Jediný, kdo o jejich vpádu nevěděl, byla hradní kuchařka. Vařila zrovna hrách k obědu. Pohlédla z okna a zděsila se. Švédové zrovna odzbrojovali posádku. Popadl ji obrovský vztek. Skočila k peci, zapíchla vařečku do kaše, protože pro Švédy přece vařit nebude, a utekla. Hukvaldský hrad se po odchodu Švédů začal pomalu rozpadat. Nejprve zetlelo dřevo, pak se začaly sypat kameny ze zdí. A z jasanové vařečky zapíchnuté v hrachu za dvě stě let vyrostlo mohutné stromisko.

Před námi je strom, který vypadá jako sloní noha, ale jasan to není. O kousek dál tabule s vyprávěním. Podobných stromů je zde sedm a obvody jejich kmenů mají skoro 5 metrů. Víte, které to jsou? Zkusíte je obejmut?



7. Napište název stromu.

Víte, že v oboře u tzv. Hrubého buku by měl podle pověsti ležet poklad tak velký, že byste za něj koupili půl Moravy? Je ho třeba hledat pomocí virgule. Zaklínací formulí k vyzvednutí tohoto i mnoha dalších pokladů na Hukvaldsku znal starý Holeček z Hukvald.

Podle jeho návodu pátrači u Hrubého buku kdysi hledali. Sotva začali, zjevilo se jim pachole a pravilo: „Kopete, kopete, ale marná vaše práce. Je tu poklad ze zlata, stříbra a drahého kamení, za který by půl Moravy mohl koupiti, ale váš nebude, vám nepatří, nenajdete ho.“ Poklad skutečně nenašli, takže na někoho čeká dodnes. Ale kde? Hrubý buk již nestojí, pokáceli jej v roce 1907. My zjistili, kde Hrubý buk stál, ale neřekneme. Až nám bude nejhůř, vezmeme motyčku a poklad vykopeme.

Poslední zatáčka s pěšinkou, kterou se budeme vracet dolů... A hurá! Jsme na hradě. Než vstoupíme do první z mnoha bran, odpočineme si na lavičce s výhledem.

Ve 20. století byl hrad dávno opuštěný a změněný v ruinu. Uvádí se, že k jeho zničení došlo 5. října roku 1762, kdy tu údajně vypukl ničující požár. Blesk za bouře udeřil do jedné z dřevěných hospodářských budov na hlavním nádvoří. Oheň se rozšířil a hrad zcela zničil. Chátrání pokračovalo i po požáru. Vesničané rozebírali hradby, používali je na stavbu vlastních obydlí. Hrad zcela zpustl. Teprve v 19. století byly provedeny alespoň nejnutnější opravy. V té době se už o Hukvaldech psalo jako o romantické zřícenině a vyhledávaném cíli výletů, což platí v podstatě doposud.

Nedostatek vody byl skutečně po dlouhou dobu největší slabinou hradu Hukvaldy. A nejen v případě požárů. Studna zde byla vyhloubena teprve v roce 1581. Její budování takřka pohltilo výnos hukvaldského panství. Původně byla hluboká asi 150 metrů a voda z ní byla čerpána pomocí ohromného šlapacího kola, které poháněli vězni. V 18. století zařízení shořelo (údajně neopatrností služebnictva). Od té doby byly Hukvaldy opět bez vody. Začal úpadek hradu. Dnes je studna na zadním nádvoří téměř zasypaná, zbylo jen asi 40 metrů. Za studnou bylo původně zbudováno renesanční opevnění, které bylo po roce 1653 zbořeno. Na jeho místě vyrostly dva barokní bastiony. Slouží jako vyhlídky. Na jednom prý rád sedával skladatel Janáček. Říká se, že zde dokonce napsal některá díla. Vyzkoušíme vaši pozornost.



8. Jak se jmenoval Janáček křestním jménem?

Necháme na vás, zda vyrazíte na prohlídku. Když už jste sem ale vylezli... Co? My ji určitě doporučujeme. Ze zříceniny se dostaneme z rozcestí u hradu. Vyrazíme odtud dolů lesní pěšinkou. Odvede nás ke kamenné barokní bráně, na kterou jsme se dívali, když jsme vcházeli do obory. Pozor na kořeny a šupky dupky do obce. Pro kočárky tato cesta není. Kočárkáři se musejí vrátit po stejné cestě, kterou přišli.

Mimochodem, víte, jak se jmenuje blízké pohoří? Mohli jste ho vidět z vyhlídky u hradu. Třeba vám napoví, když si připomeneme jednu známou písničku. Zazpívejte si ji, chcete-li, cestou dolů.



9. Jak se jmenuje pohoří?

*Beskyde, Beskyde, kdo po tobě ide?
Černooký bača ovečky zatáčí,
černooký bača ovečky zatáčí.
Aj, bačo, bačo náš, černú košulku máš.
Kdo ti ju vypere, když maměnky nemáš,
kdo ti ju vypere, když maměnky nemáš?*

Kdo si to jaký malý pletl a vůbec netušil, co je to „okybača“? Třeba autorka tohoto textu!

V doplňovačce čeká poslední otázka. Odpověď bude hračka. Dole pod kopcem u kamenné brány je socha Panny Marie. Dobře si ji prohlédněte.



10. Jak se říká postavičkám s křídly, které má Panna Marie u nohou?

Mají křídla všichni? Kolik má Marie kolem hlavy hvězdiček? Je tady někdo, komu je přesně tolik let? Může přecítit vyluštěnou tajenku. Jestli jste dobře poslouchali, víte, že jde o jméno lišky ze slavné opery Leoše Janáčka Příhody lišky Bystroušky z roku 1924. Děj vychází z lyrické bajky pro děti od spisovatele a novináře Rudolfa Těsnohlídka z roku 1920.

Těsnohlídek pojmenoval hlavní hrdinku Bystronožka, ale při první publikaci došlo v textu k chybě. Zrodilo se jméno Bystrouška, které již zůstalo. Dílo začalo vycházet na pokračování v Lidových novinách. Janáček zaujalo natolik, že mu posloužilo jako inspirace k libretu opery.

Jsme v cíli. Doufáme, že se vám dnešní procházka líbila a že si z ní odnesete nějaké vědomosti. Těšíme se na vás na dalších výletech s tajenkou.

Šťastnou cestu domů a nezapomeňte nasdílet fotky a poslat nám vyluštěnou tajenku na soutez@sportisimo.cz.



Tip na závěr: Památník a rodný dům Leoše Janáčka

K domu Leoše Janáčka se dostanete třeba po červené turistické značce. Od rozcestníku pod hradem je to asi 10 minut chůze. Půjdete kolem expozice Tropic Hukvaldy. Můžete se tu podívat na samce pumy americké, mluvicí papoušky a ptáka Loskutáka, zahradu v asijském duchu, skleníky s exotickými rostlinami, sbírku drahých kamenů, zkamenělin, motýlů a mušlí. Věnují se tu dokonce i sezonnímu chovu živých tropických motýlů.

K Leošovu domku už je to jen kousek. Zpátky se dostanete po žluté turistické značce.

Tři měsíce po slavném provedení její pastorkyně v pražském Národním divadle jmenovala rodná obec Leoše Janáčka čestným občanem. Pravidelně se do Hukvald vracel a v rodině Sládkových trávil o letních prázdninách dny plné pohody. Někdy zajížděl i o Vánocích a na jaře. Není divu, že zatoužil být skutečným, ne pouze svátečním občanem.

Trvalým obyvatelem jeho domku byla rozvedená sestra Josefa. Janáček byl na svůj „zemanský statek“ hrdý, i když mu stoletý dům občas dělal starosti. Bylo třeba opravit střechu, vysušit sklepy. V lednu 1928 zavedl do domku elektřinu, o tři měsíce později se pustil do přístavby horní světnice, kterou chtěl mít připravenou pro paní Kamilu Stösslovou, vzácnou návštěvu. Počátkem srpna s ní v hukvaldském domku strávil poslední dny života.

V poslední vůli odkázal Leoš Janáček domek s lesem, polem a zahradou obci Hukvaldy a přidal částku 20 000 Kč na údržbu. Doživotní právo užívání získala skladatelova žena Zdenka, samostatnou světnici vyhradil sestře Josefě. Pro případ, že po smrti obou jmenovaných nebude mít o bydlení v domku nikdo z rodiny zájem, Janáček určil, že má být světnička dána k dispozici neženatému učiteli nebo neprovdané učitelce s povinností dohlížet na dům. Dva hlavní pokoje měly zůstat v nezměněném stavu. Zdenka Janáčková zpřístupnila domek veřejnosti 17. července 1933. Zpočátku býval otevřen jen při významných událostech nebo pro předem ohlášené návštěvy.

V době války v něm bydlela rodina četnického strážmistra, od roku 1948 rodina učitele Petra Eliáše.

Za jejich pobytů byla provedena částečná úprava vnitřních prostor. Historická část uchovává interiér domu v původním stavu. Salon, ložnice a kuchyně jsou zařízeny tak, jak je Janáček užíval.

Naučná expozice odkazuje ke skladatelovým pobytům. Veřejnosti slouží také nově vytvořený hudební salon. Návštěvníci si v něm mohou poslechnout špičkové nahrávky Janáčkových skladeb.

V budoucnu též zhlédnout filmy
o skladatelově životě a díle.

*V textu byly mimo jiné informace z webových stránek: <https://www.hradhukvaldy.eu/>,
<https://www.ic-hukvaldy.cz/> a www.hrady.cz.*